

jø, at jeg skulde have bebrejdet ham; at han har taget en uhæderlig Mand ind i det Ministerium, han dannede. Det er aldeles ikke det, jeg har gjort. Det, jeg bebrejdede det ærede Medlem, er dette, som jeg fremdeles fastholder, at han lod Alberti overtage Justitsministerportefeuillen uden at forlange, at han skulde afgive sin store lønnede Virksomhed. Det var ikke et Krav om — det har jeg ikke nævnt et Ord om —, at Alberti skulde hæve sine private Virksomheder; dem havde han jo mange af. Det, jeg mente maatte kunne kræves, var dette, som det ærede Medlem sikkert ikke kan komme udenom, at han ikke har forlangt af Alberti: at han skulde nedlægge sine lønnede Hverv som Formand for to af de største finansielle Virksomheder, der drives her i Landet. Det er et Krav af en saadan Art, at selv det bedste og smukkeste Forsvar ikke kan diskulperer det ærede Medlem.

Det nytter ikke at ville fremstille mig som en Mand, der taler om, hvad jeg ingen Besked ved om. Det faar det ærede Medlem ikke ret mange til at tro. Det nytter heller ikke at give det Udseende af, at jeg har talt som et ungt Medlem af Tinget. Jeg ved meget godt, hvad jeg i saa Henseende har sagt, og hvor vidt mine Evner række. Det behøver det ærede Medlem slet ikke at tage sig noget af. Det ærede Medlem vil hævde, at jeg har taget ganske fejl, naar jeg har sagt, at hvis det Krav i 1901 var blevet stillet til Alberti, at han maatte nedlægge sine store lønnede Virksomheder, vilde han ikke være bleven Minister. Men bagefter tog det ærede Medlem fejl i Argumentationen, idet han selv erklærede, at det vilde han netop ikke være bleven. (*Modsigelse*). Det vilde han netop ikke være bleven, for han kunde ikke have nedlagt sin Virksomhed den Gang, fordi da var han allerede inde paa Bedragerierne, det har det ærede Medlem selv gentaget i Dag. Det var akkurat samme Argumentation, jeg benyttede (*En Stemme*: Det maa være galt). Nej, det er ikke galt, det er fuldkommen korrekt. (*En Stemme*: Det maa være en Misforstaaelse). Nej, det er hverken Misforstaaelse eller noget andet. Det har det ærede Medlem selv sagt, at Alberti kunde ikke nedlægge sin private Virksomhed, fordi han allerede den Gang var inde paa Bedragerierne.

Endelig vilde det ærede Medlem gøre gældende, at Højre havde støttet Alberti paa de og de Maader, bl. a. ved at lade ham gennemføre Retsreformen. Jeg ved

ikke, om det kan kaldes at støtte, at man ved 3die Behandling stemmer imod den endelige Vedtagelse. Det have vi gjort in pleno. Vi have stemt imod Retsreformen helt og holdent. Af hvilke Grunde vi stemte imod den, skyldte vi egentlig ikke det ærede Medlem Regnskab for, men det var til Dels af den Grund, at vi ikke ønskede, at Albertis Navn skulde staa under den Lov. (*Wimblad*: Hvorfor sagde De det ikke?) Det bliver min Sag.

Det bliver ogsaa min Sag at bestemme, hvad jeg vil oplyse om de Ting, som jeg muligvis kunde have vidst. Jeg angav udtrykkelig forleden Aften — det vil jeg gerne sige til det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds —, hvilke mine Grunde var til ikke at anse Alberti for fuldtud hæderlig. Det kan det ærede Medlem læse af det Blad, han havde i Haanden. Jeg anførte Trudsholm-Affæren, det var det eneste Argument, jeg fremførte, og det er det, der for mig i de mange Aar har staaet som Hovedargumentet for, at jeg fremdeles ikke tror og aldrig har troet, at Alberti var andet end det, det ærede Medlem selv har givet ham Attest for: en Mand, der ikke har anden Moral end Straffeloven. Det er akkurat min Forstaaelse af Alberti, og det er nøjagtigt den Forstaaelse, jeg fik, da jeg i sin Tid gennemgik Trudsholm-Affæren i dens mange smudsige Kringelkroge, saaledes som man overhovedet, naar man ikke er Jurist, kan gennemgaa den Slags Ting. Da fik jeg det Indtryk, at der var handlet ganske uforsvarligt af den Mand, som senere blev det ærede Medlems Justitsminister.

Da jeg har Ordet, ønsker jeg i øvrigt at knytte et Par Bemærkninger til hele den foreliggende Situation. Ærede Medlemmer ville rimeligvis erindre, at jeg kun talte ganske kort i Lørdags Aftes, fordi jeg var bekendt med, at den højtærede Formand og mange Medlemmer ønskede Sagen ført til Ende i det Møde. Jeg tog loyalt det Standpunkt at sige, at jeg skulde gøre mit til det, og derfor talte jeg ganske kort. Jeg ønsker altsaa at supplere mine Udtalelser om selve Sagen med et Par enkelte Bemærkninger og vil da navnlig knytte dem til de Forsvarstaler, vi under Forhandlingen have hørt af Konseilspræsidenten og Indenrigsministeren.

Til den første højtærede Minister vil jeg sige, at der i hans Tale forleden var overordentlig meget, som jeg fuldt ud kan billige og tiltræde. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Sagen tjenes bedst, naar man ikke